

BARISTA! – KOFFIE VERKEERD

ELSBETH WITT

Barista!

Koffie verkeerd

Uitgegeven door Xander Uitgevers bv
Hamerstraat 3, 1021 JT Amsterdam

www.xanderuitgevers.nl

Omslagontwerp: Studio MV
Omslagbeeld: Getty Images/George Doyle
Zetwerk: Michiel Niesen/ZetProducties

Copyright © 2013 Elsbeth Witt
en Xander Uitgevers bv, Amsterdam

Eerste druk 2013

ISBN 978 94 0160 182 5 / NUR 301

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt
door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

De personages en gebeurtenissen afgebeeld in deze roman zijn fictief.
Elke overeenkomst met bestaande personen, levend of dood,
berust op louter toeval.

Voor Hans en Henriëtte

*I had some dreams
They were clouds in my coffee*

– Carly Simon

‘Luigi!’ Laura staat in het magazijn van de koffiebar en roept haar baas.

‘Luigi, kun je...’ gaat ze verder.

Ze staat op het punt om de deur van zijn kantoor open te doen, maar dan hoort ze dat hij aan de telefoon zit. Ze besluit om hem niet te storen en de koffiebonen zelf bij het apparaat te zetten.

De juten zak is te zwaar om te tillen. Ze pakt de bovenkant vast en sleept het ding over de grond het magazijn uit en de koffiebar in. Als ze halverwege de toonbank is, blijft ze hijgend staan. Ze heeft geen goede conditie en het helpt ook niet dat ze vanochtend alleen heeft ontbeten met een espresso. Aan een tafel bij het raam zit een stelletje dat wel vaker komt ’s ochtends. Zo schattig, denkt ze, samen nog even een cappuccino drinken voordat je aan je werkdag begint. En een man is ook echt handig voor het verslepen van zware dingen. Een luide kuch onderbreekt haar gemijmer. Ze draait zich om. Een meisje met een knot op haar hoofd, een oversized houthakkersblouse en een grote wollen sjaal om haar nek staat bij de kassa.

‘Ik kom eraan,’ roept ze. Ze zakt door haar knieën en trekt

de zak over het hobbelige tapijt naar de toonbank. De stof snijdt in haar handen.

‘Eén cappuccino en één latte,’ zegt het meisje, zodra Laura in de buurt van de kassa is. ‘En wat zijn dat voor koekjes?’ vraagt ze, terwijl ze de inhoud van de glazen stolp op de toonbank bestudeert.

‘Cantuccini,’ zegt Laura, die haar bezwete handpalmen afveegt aan de theedoek aan haar schort. ‘Italiaans amandebiscuit.’

‘Hebben jullie geen muffins of brownies?’

‘Nee.’

Het meisje fronst. ‘Oké. Twee van die koekjes dan. En kan die latte met sojamelk?’

Vanuit haar ooghoek ziet Laura de voordeur van de kof-fiebar opengaan. Het meisje blokkeert haar zicht, dus ze gaat op haar tenen staan om het beter te kunnen zien. Het is bijna half negen, het tijdstip dat haar nieuwe favoriete klant vaak binnenkomt voor een dubbele espresso.

‘Of een andere plantaardige melk?’ gaat het meisje verder. ‘Steeds meer mensen lijden aan lactose-intolerantie, hoor. Of weet je niet wat dat is?’

Laura ziet tot haar teleurstelling dat het niet haar favoriete klant is, die binnenkomt, maar een blonde vrouw in een mantelpakje. Ze richt haar aandacht weer op het meisje. ‘Ik weet wat lactose-intolerantie is,’ antwoordt ze. Het meisje denkt waarschijnlijk dat ze te dom is om een woord van meer dan drie lettergrepen te snappen en dat ze niets anders kan dan koffie zetten en tafels afnemen. ‘We hebben alleen koemelk.’

‘Nou, ik vind echt dat jullie daar iets aan moeten veranderen,’ reageert het meisje verontwaardigd.

‘Daar ga ik niet over. Als je een suggestie of klacht hebt, moet je bij de baas zijn. Hij heet Luigi.’ Ze gebaart met haar hoofd naar de andere kant van de zaak, waar een gedrongen, kleine man in een iets te strak zwart t-shirt en te veel gel in zijn haar het magazijn uit komt lopen. Hij veegt met de achterkant van zijn hand het zweet van zijn voorhoofd en kijkt nors.

‘Laat maar,’ mompelt ze. ‘Maak van die latte maar een gewone koffie, dan.’

‘Prima.’ Laura draait zich om naar het glimmende espresso-apparaat. Ze snapt wel dat het meisje geen zin heeft om Luigi aan te spreken. Haar baas ziet er niet bepaald uit als iemand die openstaat voor een discussie over koemelk. Ze pakt de filterdrager en zet hem onder de bonenmaler. In de weerspiegeling van het apparaat ziet ze hoe haar staart is losgeraakt en haar bruine haren aan haar gezicht plakken. Snel stopt ze de losgeraakte plukken achter haar oor. Als ze zich weer omdraait met de bestelling, laat ze van schrik bijna de koffie vallen. Hij is er. Hij staat achter de blonde vrouw. Ze heeft de voordeur niet gehoord. Het lijkt wel of hij geluidloos binnen is gekomen. Hij maakt oogcontact en glimlacht. Laura’s hart maakt een sprongetje. Hij heeft vriendelijke, twinkellende ogen. Sinds een paar weken komt hij bijna iedere dag in de koffiebar. Op maandag en woensdag haalt hij aan het begin van de dag een espresso en op dinsdag en donderdag komt hij vaak tegen sluitingstijd. Dan bestelt hij meestal thee. Als Lau-

ra degene is die hem helpt, hebben ze altijd een leuk gesprek. Hij vraagt haar of het druk is in de zaak of zegt iets over het weer buiten. Heel suf, eigenlijk. Het gaat nergens over. Maar het is iedere keer zo'n fijn moment. De andere klanten zijn vaak gehaast. De studenten zijn alleen maar met elkaar bezig en de zakenmensen zitten met hun gedachten alweer bij de volgende vergadering. Daarom kijkt ze zo uit naar zijn komst, denkt ze, terwijl ze wisselgeld aan het meisje geeft. Omdat hij vriendelijk is en haar ziet staan.

De blonde vrouw wil alleen een flesje water en daarna is de leuke man aan de beurt.

'Hé, jij,' zegt hij. Zijn zwarte haar is nat geworden van de regen en plakt aan zijn huid.

'Hé,' antwoordt Laura. Het bloed stijgt naar haar wangen en ineens maakt ze zich zorgen over haar slordige haar. Het is hier warm, denkt ze. Als ze maar niet rood wordt, want straks gaat hij er nog iets van denken. Luigi heeft de verwarming vast weer op drieëntwintig graden gezet om de zaak in Italiaanse sferen te houden.

'Heb je het warm?' vraagt hij tot overmaat van ramp. 'Want buiten is het behoorlijk fris.'

'Euh... ja, een beetje.'

'Niet te hard werken, hè?' Hij knipoogt. 'En mag ik een dubbele espresso van je?'

'Ja, natuurlijk.' Ze draait zich snel om om de espresso te maken, zodat hij haar rode hoofd niet meer kan zien. Hij ruikt naar leer en regen, denkt ze, terwijl ze een kopje onder het espressoapparaat zet. Onmiddellijk schudt ze die gedachte uit

haar hoofd. Wat kan het haar schelen hoe hij ruikt? Natuurlijk ruikt hij naar leer en regen. Hij heeft een leren jas aan en het regent buiten. ‘Duh,’ mompelt ze zachtjes tegen zichzelf.

‘Zei je iets?’ vraagt hij.

‘Nee, nee,’ zegt ze terwijl ze zich naar hem omdraait. ‘Of... euh... alleen, of je er nog iets bij wilt. Wil je er nog iets bij? Amandelbiscuit, of... nou ja, zo veel meer hebben we niet eigenlijk.’

‘Nieuw beleid van de baas?’ zegt hij lachend. ‘Moeten die taaie koekjes van jullie op?’

Laura moet lachen. Haar blik schiet snel opzij, maar ze ziet dat Luigi buiten gehoorafstand staat.

‘Nee, hoor,’ antwoordt ze. ‘Die taaie koekjes verkopen zichzelf. Genoeg hongerige studenten die er voor zwichten iedere ochtend.’

‘Jullie zouden best iets van muffins of zo kunnen verkopen,’ stelt hij voor.

‘Je bent niet de enige die dat vindt,’ zegt ze. ‘Maar ik geloof dat Luigi dat niet in een traditionele Italiaanse koffiebar vindt passen. Ik zal het er nog eens met hem over hebben.’

‘Moet je doen. De muffins aan de overkant zijn echt heerlijk. Jammer dat de koffie er niet te drinken is en je een uur in de rij moet staan.’

Laura grinnikt. Schuin tegenover Barista! zit sinds kort een vestiging van Starbucks. Luigi is in ontkenning en wil het er absoluut niet over hebben. Wanneer iemand er iets over zegt, snuift hij woest en schudt hij zijn hoofd. Laura en de andere barista’s durven de naam van de koffietent niet

meer uit te spreken, uit angst dat Luigi ontploft.

‘En het personeel is ook een stuk minder leuk,’ voegt hij op bijna fluisterende toon toe.

Laura slikt. Haar hart bonst. Was dat flirterig bedoeld? Net op dat moment gaat de voordeur open en komt Laura’s collega en vriendin Iris binnen.

‘Hoi!’ roept Iris, terwijl ze haar paraplu uitschudt en haar muts van haar blonde haren trekt.

‘Hé, hoi!’ roept Laura, dankbaar dat Iris haar uit dit ongemakkelijke moment redt. ‘Euh... twee euro zeventig, alsjeblieft,’ zegt ze tegen de man.

Hij glimlacht alleen maar en maakt geen aanstalten om zijn portemonnee te pakken. Dan wijst hij naar de toonbank. Hij had het al neergelegd.

‘O, dank je!’ zegt Laura. Ze pakt de muntjes op, maar ze glippen uit haar handen en vallen op de grond. ‘Dat pak ik zo wel op,’ mompelt ze. Ze kan wel door de grond zakken van schaamte.

‘Fijne dag!’ zegt hij, terwijl hij zijn espresso pakt en naar haar glimlacht. Hij draait zich om en loopt weg.

Laura haalt een hand door haar haar en zucht. Het is hier echt warm. Ze zakt door haar knieën en raapt het geld van de grond. Wat een schaamtemoment, denkt ze. Ze heeft nog nooit geld laten vallen.

‘Wat stond jij daar nou te stuntelen?’ zegt Iris, die haar zwarte schort achter haar rug vastknoopt en naast Laura achter de bar komt staan. Ze heeft haar blonde, natte haar opgestoken in een elegante knot.

‘Niets.’

Iris glimlacht. ‘Vind je die man leuk?’

‘Nee!’ antwoordt ze veel te snel.

‘Ja, dus.’

‘Nee, echt niet! Je kent me toch. Het is totaal mijn type niet!’ Iris woonde vroeger bij Laura in het studentenhuis. Ze zijn al ruim zes jaar goede vriendinnen en sinds een maand ook collega’s. ‘De ideale man’ is hun favoriete gespreksonderwerp. Iris heeft die van haar inmiddels gevonden. David en zij vormen een perfect stel en wonen nu samen. Laura is nog steeds op zoek naar haar *Mister Right*.

‘Ja, ja,’ verzucht Iris. ‘Lange, blonde jongen met krullen en sproeten. Maar denk je niet dat het mogelijk is dat je op een ander type valt?’

Laura schudt resoluut haar hoofd. ‘Nee. Nee, echt niet. Ik bedoel, je hebt hem toch gezien? Donker haar, leren jas... en volgens mij is hij Arabisch... achtig.’

‘Ja, dus?’ Iris trekt verbaasd haar wenkbrauwen op.

‘Nee, zo bedoel ik dat niet!’ zegt Laura. ‘Jezus, Iris. Ik bedoel gewoon dat dat mijn type niet is. En bovendien is hij kleiner dan ik.’

Iris lacht. ‘Nee, joh, doe niet zo gek. Wat ben jij, één zeventig? Hij is niet lang, maar hij is echt niet kleiner dan jij. En ik vind hem wel mysterieus. Het heeft wel iets. Vind je niet?’

Voordat Laura kan antwoorden, komt Luigi uit het magazijn gewandeld. ‘Iris, kun jij me even met iets helpen in het magazijn?’ zegt hij met zijn Brabantse accent. Laura moest er om lachen toen ze hem voor het eerst ontmoette. Een Itali-

aan met een zachte G. ‘Laura, kun jij de afwasmachine uitruimen?’ zegt hij.

Iris loopt naar Luigi toe. ‘We hebben het hier later nog wel over,’ zegt ze over haar schouder tegen Laura, terwijl ze haar een vette knipoog geeft.

Het is kwart voor negen en er zijn geen klanten in de koffiobar. Dit gaat eigenlijk iedere doordeweekse ochtend zo. Laura vraagt zich steeds vaker af hoe Luigi de eindjes aan elkaar knoopt. Het lijkt wel of het iedere dag rustiger wordt. Koffientjes zijn hot. Ze schieten als paddenstoelen uit de grond. Dit zou een gunstige ontwikkeling moeten zijn, maar Luigi doet te weinig om mee te komen met zijn nieuwe concurrenten. Nadat de tienmiljoenste student vorig jaar vroeg of ze Wi-Fi hadden, is Luigi overstag gegaan. Maar daar houdt het wat hem betreft mee op. Hij wil geen Facebookpagina en geen website. En geen muffins.

Barista! gaat om half acht open. Eerst komen de mensen die onderweg zijn naar hun werk. Mannen in pak en chic geklede vrouwen. Af en toe een vroege student. Dan is het even stil en rond kwart over negen komen er meer studenten. De universiteit is hier om de hoek en de meeste colleges beginnen om half tien of kwart voor tien. Dit weet Laura maar al te goed, want tot twee jaar geleden was ze zelf nog student. Na een bachelor geschiedenis en een master Interculturele Communicatie zag de banenmarkt er niet veelbelovend uit. Ze gooide er nog een master *Conflict Studies and Human Rights* tegenaan en toen was het uit met de pret. Ze had gehoopt dat haar

stage bij een ontwikkelingsorganisatie tot een baan zou leiden, maar het enige wat ze haar konden bieden was een onbetaalde aanstelling. Met ‘werkervaring’ en ‘goed voor op je cv’ koop je echter geen boterhammen, dus dit aanbod had ze afgeslagen. Ondertussen zat Luigi behoorlijk verlegen om personeel en draaide ze steeds meer uren bij Barista!, waar ze tijdens haar studie een dag per week had gewerkt. Voor ze het wist, werkte ze hier fulltime en dat is nu al bijna een jaar geleden.

Iris werkt sinds een maand ook bij Barista!. Ze heeft psychologie gestudeerd en komt ook niet echt aan de bak. Perfect is anders, vinden ze allebei. Maar het is beter dan niets en het is gezellig met zijn tweeën.

Laura ruimt de afwasmachine uit en loopt achter de toonbank vandaan naar de voorkant van de zaak. Ze schuift een paar stoelen aan en gooit een verdwaald servetje in de prullenbak. Ze kijkt naar buiten. Barista! ligt aan een drukke weg in het centrum van de stad. Bussen en auto’s razen voorbij en het asfalt glimt van de regen. De koffiebar heeft grote ramen, met in het midden een glazen voordeur. Ondanks al dat glas, is het er altijd een beetje donker en op een novemberochtend als deze is het al helemaal nodig om alle verlichting binnen aan te doen. De inrichting is een vreemde mix van ouderwets en modern. Op de donkere houten vloer liggen verschillende Perzische tapijten. Om het geluid een beetje te dempen, zegt Luigi. Er staan kleine houten tafeltjes met wankele stoelen en in het midden een grote, robuuste leestafel die weer helemaal niet bij de rest van het interieur past. Boven de zwarte toonbank hangen moderne, industrieel uitziende lampen. Toen

Laura hier voor het eerst kwam, dacht ze dat een of andere hippe binnenhuisarchitect hard zijn best had gedaan om het te laten lijken of alles lukraak bij elkaar was gezocht. Maar het grappige is dat Luigi het écht blindelings bij elkaar heeft gezocht. Hij geeft niets om de inrichting. Goede koffie verkoopt zichzelf, zegt hij altijd.

Laura kijkt naar buiten en denkt aan wat Iris net zei. Een mysterieuze man... Hij heeft echt mooie ogen... en mooi haar. En voor zover ze het kan beoordelen, heeft hij een gespierd lichaam. Maar wat moet ze met een mysterieuze man? Ze heeft liever iemand die gewoon lekker duidelijk is.

Haar dagdroom wordt onderbroken door Luigi en Iris, die lachend het magazijn uit komen. Het ochtendhumeur van haar baas is blijkbaar verdwenen. Iris krijgt iedereen aan het lachen, denkt ze. Die heeft altijd een goed humeur.

‘Laura,’ zegt Luigi. ‘Kom even naar de bar nu het nog rustig is. Ik moet jullie iets vertellen.’